

σει τη σαπιά και το σκοτάδι των τάφων, για να χορτάσουν με τις σούρες μας.

Τραχίλιαν γύρω μας σαν μία παραγμένη θάλασσα, δριμύθαν βραχίοντες και γρηλίνοντας γύρω άπ' το τραπέζι, πάνω στο οποίο βρισκόμαστε, τα πιο σβέλα είχαν ανέβα πάνω σ' αυτό, είχαν ληθήσει στα καθίσματα κι είχαν γαζωθεί με τα νύχια τους στα παντάλωνα μας.

Χτυπώντας τα δυνατές γροθιές, τα ξεκολλήσαμε από πάνω μας και τα ρίξαμε κάτω, τα πατήσαμε και τα συντρίψαμε με τα πόδια μας, με τί τ' όρελος;

Ανέβαιναν έναντιόν μας διαρκώς νέα, αδιαφορόντας για τον κίνδυνο που δεινόταν να ποδοπατηθούν, άφοβα και φρενιασμένα.

Είχαμε τραβήξει τώρα τα μαζιά μας και χτυπούσαμε στο σφυρί, κρατώντας άπ' τις μυγδαλές του φεγγιγίτη. "Αν καταπατούσαμε και πέφταμε κάτω, είμαστε χαμένοι.

Πρώ πάντων, τα καταραμένα ζώα δριμύθαν πάνω πρ' μένα σαν λεπταμένα, γιατί ο Δημήτρης κατόρθωσε με την τρομαχτή δόντιά του να τ' απορρίψει και να τα διούχη.

Η θέσις μας άρχισε να γίνεται κρίσιμη.

Κι' ενώ αγωνιζόμαστε έτσι έναντιον της επιδρομής αυτής, αντίχρησε ξαφνα ένα τρομακό γέλιο, το γέλιο του βροκόλακα.

Κιόταξε το σύνταξο μου κατάληκτος.

Τι ήταν αυτό πάλι;

Γιατί γέλισσε ο βδελυρός ζώ- νερος;

"Αλλοίμονο!... Δεν άρχισαμε να καταλάβαινε τί συνέβαινε.

Το βλέμμα μου έπεσε άποτόμως σ' ένα άνοιγμα, άπ' το ό- ποιο φαινόταν ο οριανός και με κρηγιή άνοιγας μου ξέφυγε.

"Ο ήλιος έδραίνε!...

Η στιγμή της έγρύσεως του βροκόλακα πλησίαζε...

Δεν μας έκανε πιαρά λέξη ό- ρα για να φάγουμε, να φάγουμε το γρηγορότερο.

Μά πός;

Πώς θα περνούσαμε άνω- σαι άπ' τη θάλασσα των άπαι- σων ποταμών;

Το γέλιο του βροκόλακα ξε- κολλουόσσε ν' άντηχη φριξιάδες, άνατριμυστικά.

Ήταν προειδοποίηση πός η στιγμή του θανάτου μας πλη- σιάζει.

"Ας κατόβαινε, είπα στο Δημήτρη.

"Ο Δημήτρης με κίταξε πε- ρίεργα και μου είπε:

"Θά γαζωθείς, άφέντη. Θά μιά ξεζυγίουν οι δαδούλοι αϊτάι.

"Έτσι κι' άλλους είμαστε χαμένοι, του άπάντησα. "Έμφοός, κόμει το σταυρό σου κι' άς προσπαθήσουμε να σωθούμε.

"Ο σύνταξός μου δεν έφερε πια καμιά άντιρρηση. "Έκανε τή σταυρό του και πήδησε πρῶτος στη γή, συντρίβοντας τους ποταμικούς που βρέθηκαν κάτω άπ' τα πόδια του και χτυπώντας δεξιά κι' άρι- στερά με τον ύποκλιτο του όπλου του.

Το θέμα ήταν τρομακτικό, πρωτοφανές, φοβερό...

Η θάλασσα των άποκοσμητών ζώνων είχε συνταραχθεί. Κιόματα όλόκληρα ποταμών προσαυθούσαν να κατακλύσουν το Δημήτρη. "Ε- σωζοίταν φρενιασμένα, πατούσαν τα μίεν επάνω στα δέ, δάγκωναν με λίσσα.

Ευτυχώς ο Δημήτρης φορούσε ψηλά, χοντρά ύποδηματα, μπότες κρηγιτικές, ποφταναν πάνω άπ' το γόνατο κι' έτσι προφυλαγόταν άπ' τα δαγκώματα των ποταμών.

Την ίδια στιγμή πήδησα κάτω κι' έγω. Πατώντας πάνω στο σφυρί των ποταμών, πλησίασα το σύνταξο μου και, χτυπώντας γύρω μας, καταρρώσαμε να λιρωθούμε άπ' τον φοβερό κίνδυνο που μας ά- πελούσε και να φθάσουμε στην όψη του πύργου.

"Αρχίσαμε ν' ανέβαινουμε γρήγορα-γρήγορα τις σκάλες, όταν άκούσαμε πίσω μας κάτι πομπώδες με ποδοβολητό άλόγου.

"Ήσαν οι ποταμοί!...

Μάς είχαν άκολληθήσει ξαπίσω κι' ανέβαιναν τη σκάλα κατά έκα- τοντάδες, γλιστρούντας και γκρομίζομενοι κάτω κατά σφυρός.

Ευτυχώς, ο Δημήτρης είχε μπει στην άθουσα, άρπαξε μια πολυθρόνα και την πέταξε έναντιον του σφυρού. (Ακολουθεί)

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

"Όπως θα ξέρετε βέβαια, ο φίλος θεατρικός συγγραφέας κ. Ν. Λάσκαρης, είχε ένας από τους πλέον λογαριασμούς "Ελλάδας.

Τη νύχτια του αυτή την παρανομία διαμαρτυρά ο δευθνήτης της «Νέας Αλήθειας» της Θεσσαλονίκης κ. Μητρώς, με το έξιης άμφορο, το όποιο είχε για τον άθεόφοβο Αθηναίο καλλιποιστή:

— Είμαι βέβαιος, ότι ο Λάσκαρης γεννήθηκε μ' ένα καλλιποιστή στο στόμα, κι' όταν έφθιε ή ώρα—πὸν ο Θεός να μη το δώτη—να κλεί- σι το στόμα του, θα τὸ κλείσι μ' ένα καλλιποιστή!...

"Ο βουλευτής Θεσσαλονίκης κ. Ζαφειρής, για να δείξη τὴ μεγάλη αὐτή καλλιποιστρια του Λάσκαρη, διηγήθηκε στὸν κ. Μητρώ τον έξιης φασαρία, τὴν οποία έκανε ο Λάσκαρης χάρην... ἐνὸς λογαρια- σμίου:

Μιά μέρα, στὰ 1913, εἰσβῆθε—εἶνε ἡ χρονολογία— στὰ γραφεῖα τῆς «Εστίας», στὰς Ἀθήνας, ἀσθμαίνον καὶ ἀλλόφων.

— "Αδони, φρονιάζε στὸν μεγαρίτη δευθνήτη τῆς «Εστίας», με τὸν ὁποῖο συνεδέετο και διὰ συγγενείας, εἶμαι καταστραφένος! Σὺ μόνον μπορείς να με σώ- σης!... Καὶ πότες να με σώσης.

— Μορφέ Ντσο, έχεις πρῶτ— πρῶτ κέρτα και ἀπαγγέλλεις μονο- λόγους ἀπ' τὴς κομοδίος σου, τοῦ ἀπάντησε με τὸ αἰσίο μειδιάμ του ο "Αδониς Κύρου.

— Νά σέ γαζώ, "Αδони!... Κιόνοιει ἡ ὑπόληψί μου να έχω ἀνάγκη τῆς ἡθιχῆ σου προστά- σιας.

— Λέγε λοιπὸν και μ' ἔσκι- σες, Βλέπετε, έχω και δουλειά.

— "Ελα μισὸ μου για πέντε λεπτά, Θά πιασε στὸ Κεσάτη τὴν μύτρα να ἔκει θα σέ παρα- κλέσω να βεβαιώσης καιτι πῶς ξέρετε για ν' ἀποκατασταθῆ ὑπόληψί μου. Θά πεταχθῶ με μόνιμο και τὰ λεία στο δρόμο.

"Ο μεγαρίτης δευθνήτης τῆς «Εστίας» ἐπίστεψε, διὰ πρῶτα καιτι θα ἔπαθε ο Λάσκαρης και μῆτρε μαζί του στο ἄνιπλο.

— Λέγε λοιπὸν, τί σου συμβά- νει; τὸν ρώτησε μόλις ξεκίνησαν.

— Νά, με δύο λέξεις, περὶ τί- νος πρόκειται. Αὐτὸ φίλοι, πὸν μῆς περιμένον στὸ Κεσάτη, ἀμ- φισβητοῦν με λεπτερέμεια τῆς ζωῆς μου, τὴν ἄπια γνωρίζεις και θέλω να τοῦς ἀντιρρώσης.

— Δὲν καταλαβαίνω τι μου λέγς.

Μά ὅσπον να ἐξηγήρη καιά ο Λάσκαρης, τὸ μόνιμο είχε φτά- σει στὸ Κεσάτη. Ἐκεῖ καθόντωναν σ' ένα τραπέζι ο τότε λογαρός του τεροβολικού και ἡδη στυατρός κ. Ίωάν. Πετρίδης κι' ο Νόν- τας Σημαντήρας, δευθρόος.

— Τί τὸν κωνόντασε, βρε ἀθεόφοβο και με ξεπατίωσε αὐτός ο τρελλός; τοῦ ρώτησε ο Κύρου.

— Πέντε μῆτρες, γαζωσὸν και μεξέ! ἔσπεσε να διατάξη ο Λά- σκαρης, για να μὴν ἀφήση τοῦς ἀνίδεους φίλους του και φίλους του Κύρου να ἐξηγήσουν διὰ κανέναν δὲν τὸν ἐκόντισσε.

— Μά γιατί πέντε μῆτρες, ἀφού είμαστε τέσσερες; ρώτησε ο "Αδониς.

— Διψῶ, διψῶ πολύ, ἀπάντησε ο Λάσκαρης.

"Η μῆτρες ἔφταναν στο λεπτό. "Ο Λάσκαρης κράτησε δύο ποτή- ρια. Τὸ ένα τὸ τοποθέτησε μπροστά του τραπέζι πὸν καθόταν και τὸ άλλο στο διπλανὸ τραπέζι πὸν ἦταν πίσω του.

— Μά τί σοῦ συνέθε τέλος πάντων; τὸν ρώτησε ο Κύρου.

— Ἄκουσε λοιπὸν, εἶπε ο Λάσκαρης. Πρόσεξέ με καλά. Τί σοῦ θυμίζω τὴ στιγμή αὐτή;

— "Ενα δραπέτη του φρενοκομίου, ἀπάντησε με θηρό ο Κύρου.

— Όχι, έχεις ἄδικο. Σοῦ θυμίζω τὸν ἄνθρωπο τὸν Αἰσίοτου.

— Ποῖον ἄνθρωπο;

— Τὸν ἄνθρωπο πὸν λέει ο Αἰσώπος, διὰ διὸ.... μ-π-ο-ρ-ε-ς φέρει, τὴν μὲν ἔμπροσθεν, τὴν δὲ ὀπισθεν!... "Ορίστε! Μιά... διὸ μ-π-ο-ρ-ε-ς.

Καὶ ἔδειξε στὸν κατά- ληκτο Κύρου τὴν μὲν μύτρα πὸν είχε μπροστά του και τὴν ἄλλη πὸν εἶ- χε βάλε πίσω του...

Κόκκαλο ο "Αδониς Κύρου.

ΤΟΥ ΣΤΕΚΚΕΤΙ
ΠΡΟΠΟΙ

Γεμίξει ἡ νύχτα ἀπὸ τραγοῦδια,
φορῶ στεφάνι ἀπὸ λουλουδία
καὶ τὸ ποτήρι ψηλά κρατῶ.
Μ' ἄγνη λατρεία τρελλὸς πο-
(νοῦσα,
μ' ἄδολο αἰσθημα πιστὰ ἀγα-
(ποῦσα,
νυχτιές περὶνάσας δουλοποιε-
(νές)
κι' ἀπελευθερῶ.
"Όποιος μιά κόρη ποτὲ θελήσει
σ' ἄγνη παγίδα σφιχτὰ νὰ κλεί-
(ση,
ψευτιές τὸ στόμα πάντοτε ἔς
(Μετ.
ψεύτικα ἄς κλάει.
Νεκρὴ εἶν' ἡ πίστι κι' ἡ ἄκου-
(μὲν)
σ' ἐμὲ μονάχα τὸ πένθος μέλει.
Στὸν τάφο εἰρήη ἔς ἀγῆρομει.
— Φέρτε νὰ πιούμε!
Μεταφρ. Κ. ΚΑΙΡΟΥΛΑΣ